

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

Suvi Blossom Streetil

Ühe asja lõpp on teise algus...

Blossom Street

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Summer on Blossom Street
2009

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Reelika Haapanen
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2009 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E02358019
ISBN 978-9949-82-365-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armas sõber!

Tere tulemast tagasi Blossom Streetile Lydia Goetzi A Good Yarni nime kandvasse lõngapoodi. Lydia perekond ja sõbrad ootavad innukalt teie kurssi viimist sellega, mis tol Seattle'is asuval tänaval juhtunud on.

Mõni aasta tagasi, kui ma olin Austraalias ja kõik teised olid ametis Sydney läbiuurimisega, otsisin mina välja lõngapoe. Kassa juurde oma ostude eest maksma minnes (te ju ometi ei arvanud, et ma lõnga ei osta, või mis?) märkasin registreerimislehte kursusele, kus õpetati kudumist kui viisi aidata inimestel suitsetamisest loobuda. Milline suurepärane idee, mõtlesin ma – raamatu jaoks. Haarasin selle süžee põhja, laiendasin seda (Lydia kursus on inimeste jaoks, kes tahavad loobuda ükskõik millisest halvast harjumusest, mitte üksnes suitsetamisest) ja ootasin, et õige lugu mulle pähe turgataks. Mul on rõõm teile öelda, et see ongi see, mida te nüüd käes hoiate. Minu „Koo, et loobuda“ kursuse idee arenes raamatuks „Suvi Blossom Streetil“. Te kohtute mõne uue tegelasega ja saate taas kokku mõne juba tuttavaga. Ning jah, Anne Marie, Ellen ja Baxter on tagasi. Ja Ellen töötab endiselt oma kahekümne soovi kallal, nii et olge ses suhtes üllatuseks valmis.

Kui kirjutasin raamatu „Kauplus Blossom Streetil“, mis oli esimene lugu Lydiast ja tema lõngapoest, ei olnud ma oodanud ega planeerinud, et sellest sari võiks tulla. Kes võinuks teada? Ilmselgelt mitte

mina! Ehkki tagantjärele mõeldes kõlab see täiesti arukalt, sest iga raamat, mis sisaldab minu kirgi (käesoleval juhul lõnga ja kudumist), peab kindlasti kaasa võnkuma ka minu lugejatega.

Loodan, et ootate Lydia ja tema sõprade tegemistest teada saamist samasuguse innuga, nagu tema oma poeuksel rippuval sildil „Avatud“ poole ettepööramist ootab. Nautige külaskäiku! Ja võite kindel olla – tal on rohkem kudumiskursusi, kus õpetada, rohkem õppetunde, kus õppida ja rohkem võimalusi sõpru leida.

Südamlike tervitustega

Debbie Macomber

PS. Mulle meeldib väga oma lugejatest teada saada. Te võite minuga ühendust võtta veebiaadressil www.debbiemacomber.com või kirjutada mulle aadressil PO Box 1458, Port Orchard, WA 98366.

*Delilah'le,
jumala poolt mulle kingitud sõbrale*

Üks

„Kudumises, nagu eluski, me kasvame, kui endale väljakutseid esitame. Keskendumine, mida on vaja uue silmuse või tehnika õppimiseks, on hea nii meie kätele kui ajule.“

Bev Galeskas, „Fiber Trends Patterns“ ja „Naturally New Zealand Yarnsi“ levitaja USAs. www.fibertrends.com

Lydia Goetz

Kolmapäeva hommikul, mitte eriti täiuslikul juunikuu päeval, pöörasin ma Blossom Streetil asuva lõngapoe uksele oleval sildil ette „Avatud“. Lävel seistes hingasin sisse liiliate, gladioolide, rooside ja lavendli magusat lõhna, mis kandus minuni Susannah's Gardenist, kõrvalmajas asuvast lillepoest.

Oli suve algus ja ehkki taevast oli üleni pilves ning iga hetk ähvardas sadama hakata, säras päike eredalt mu südames. Minu abikaasa Brad naerab alati, kui ma selliseid asju ütlen. Aga mul ükskõik. Naisena, kes elas üle vähi mitte üks, vaid kaks korda, on mul tunne, et mul on õigus aeg-ajalt sentimentaalseid märkusi teha. Eriti täna...

Hingasin sügavalt sisse ja aeglaselt välja, nautides varahommikust rahu. Ma lihtsalt ei usu, et on olemas ilusamat kohta kui suvine Seattle. Kõik need lilled, mis Susannah's Gardeni poesist katavad, on üks plussidest. Nende värviküllus, nagu ka joovastav aroom, mis minu

suunas kandub, rõõmustab mind väga ja ma olen õnnelik, et A Good Yarn just siin asub.

Whiskers, minu poekass, nagu Brad tema kohta ütleb, lonkis üle puitpõranda ja hüppas vaateaknale, seades end pastelltoonides lõngavihtide vahele mugavalt sisse. Ta veedab seal suurema osa päevadest ja on olnud pikka aega naabruskonna lemmik. Ülakorrusel olevas korteris on hetkel lisalaoruum lõnga jaoks. Võib-olla üürin ma kunagi selle taas välja, aga praegu see veel plaanis ei ole.

Teisel pool tänavat asuvas French Cafés käis juba vilgas tegevus nagu igal hommikul. Akendele olid välja pandud ahjusoojad küpsed, leivad ja sarvesaiad ning nende isuäratav aroom lisandus lõhnadele, mida ma seostan suvise Blossom Streetiga. Alix Turner on tavaliselt kohal kella viieks, et paljusid neist imelistest ahvatlustest küpsutada. Ta on üks minu kallimaid sõpru – ja oli üks minu esimesi kliente. Olen nii uhke kõige üle, mis ta mõne viimase aasta jooksul saavutanud on. On õiglane öelda, et ta lõi oma elu uuesti, saades pisut abi ka oma sõpradelt. Tal on nüüd haridus ja karjäär ning ta on abielus mehega, kes näib tema jaoks täiesti õige olevat.

Blossom Street Books samal tänaval on samuti tööpäevaks valmis. Anne Marie Roche ja tema töötajad jätavad välisukse sageli justkui tervitusžestina lahti, kutsudes neid, kes sellest mööduvad, sisse astuma ja raamatuid lehitsema. Tema ja ta tütar Ellen on täna Pariisist koju saabumas.

Peaaegu igal pärastlõunal jalutab Ellen nende yorkshire'i terjeriga aknast mööda, nii et Whiskers ja Baxter saavad teineteisele raevukaid pilke saata. Ellen kinnitab, et see kõik on vaid moepärast, et kass ja koer on tegelikult head sõbrad, aga et nad ei taha, et keegi meist seda teaks.

Vaatasin naeratades Whiskersi poole, sest ei suutnud vastu panna soovile jagada oma rõõmu ja erutust – isegi kassiga. Tegelikult tahtsin kogu maailmale oma uudisest rääkida. Saime eile teada, et meile oli lapsendamiseks luba antud. Ma ei olnud seda infot veel mitte kellegagi jaganud, ka mitte oma õe Margaretiga. Olime läbinud vestlusi, kodukontrolle ja andnud sõrmejälgi. Ja eelmisel õhtul saime vastuse.

Me saime loa lapsendada.

Minu vähihaiguse tõttu on rasedus välistatud. Kuigi minult on võetud võime rasestuda, on soov last saada alles. See on nagu valu, mis päriselt kunagi ei kao. Olen üritanud seda nii palju kui võimalik Bradi eest varjata. Mil iganes mõtted sellest, mida vähk minult varastanud on, mulle pähe tükivad, üritan neile kogu jõust vastata meenu-
tustega kõikidest õnnistustest, mis mulle elu jooksul osaks on saanud. Tahan tähistada iga päeva, nautida iga minutit ilma kibestumise või kahetsuseta.

Mul on nii palju, mille eest tänulik olla. Olen elus ja vähist prii. Olen abielus mehega, keda jumaldan. Tema pojast Codyst, kes on nüüd üheksa-aastane, on saanud ka minu poeg. Ja mul on edukas äri, mis pakub mulle suurt rõõmu ja rahuldust. Kui ma A Good Yarni avasin, oli see minu viis maailmale hüüda, et keeldun laskmast vähil endalt midagi muud röövida. Kavatsesin *elada* ja kavatsesin seda teha ilma pidevalt ähvardava haiguse- ja surmaohuta. Olin kindlalt otsustanud päikesepaistes kümmelda. Olen endiselt.

A Good Yarn oli seega minu uue elu algus. Avamisjärgse aasta sees kohtasin Brad Goetzi ja me abiellusime järgmisel kevadel. Selle tõttu, mida olin teismeeas ning taas kahekümnendais läbi elanud, ei olnud mul meeste ega suhetega palju kogemusi. Alguses Bradi armastus hirmutas mind. Seejärel õppisin ma mitte tagasi lükkama midagi head üksnes seetõttu, et kardan selle kaotamist. Sain selgeks, et võin usaldada seda meest – ja iseend.

Kui õnnelik ma küll olen, et Brad ja Cody mind armastavad. Igal viimasel kui päeval tänan nende kahe minu elus oleva mehe eest jumalat.

Kuid kõige selle juures, mis mul on, igatsesid mu käed hoida beebit. *Meie* beebit. Brad, kes mind väga hästi tunneb, mõistis mu vajadust. Pärast seda, kui olime sel teemal mitmeid nädalaid ühtejutti arutlenud, pärast kõhklemist, poolt- ja vastuargumentide kaalumist jõudsime otsusele.

Jah, me lapsendame.

Selle kõige katalüsaatoriks oli see, kui Anne Marie Roche lapsendas kaheksa-aastase Elleni.

Mõistsin, et vastsündinu ootamine võib võtta aega, aga olime mõlemad selleks valmis. Ehkki oleksime ükskõik kummast soost lapse üle väga rõõmsad, igatsesin salamisi väikest tüdrukut.

Kuulsin tagaust sulgumas ja nägin ringi pöörates oma õde Margareti. Ta on minu juures töötanud peaaegu poe avamisest saati. Ehkki me oleme nii erinevad, kui kaks õde olla saavad, oleme lähedasteks muutunud. Margaret on minu jaoks hea tasakaal, alati praktiline ja pragmaatiline, ja ma arvan, et mina tasakaalustan teda samuti, sest olen palju optimistlikum ja kaldun aeg-ajalt veiderdama.

„Tere hommikust!“ tervitasin teda rõõmsalt, suutmata oma õnne varjata.

„Varsti hakkab kallama,“ pomises ta vihmamantlit seljast võttes ja taha laoruumi riputades.

Minu õde kaldub nägema negatiivset. Margareti jaoks on klaas alati pooltühi. Või täiesti tühi – kui mitte põrandale kildudeks purunenud. Aastate jooksul olen ma tema hoiakuga ära harjunud ja lihtsalt eiran seda.

Kui ta oli mantliga ühele poole saanud, pörnitses Margaret mulle otsa ja kortsutas siis kulmu. „Mispärast *sina* nii õnnelik oled?“ nõudis ta. „Kõigile on selge, et meid ootab ees paduvihm.“

„Mina? Õnnelik?“ Ei olnud erilist mõtet üritada oma uudist tagasi hoida, ehkki teadsin, et Margaret on see üks inimene, kes minu rõõmust aru ei saa. Ta laidab selle maha ega tunne oma arvamust avaldades mingeid süümepiinu. Ma arvan, et see on tingitud tema pessimistlikust loomusest ja tõsiasjast, et ta muretseb minu pärast, ehkki ei tunnistaks seda iial.

Margaret pörnitses mind jätkuvalt. „Sul on suu kõrvuni.“

Askeldasin kassaaparaadi kallal, vältimaks silmsidet. Sama hästi võinuksin talle seda ju öelda, ehkki kartsin tema reaktsiooni. „Me esitasime Bradiga taotluse lapsendamiseks,“ pahvatasin ma, suutmata end tagasi hoida. „Ja meie taotlus võeti vastu.“

Järgnes ehmunud vaikus.

„Ma tean, et sinu arvates teeme me vea,“ kiirustasin lisama.

„Seda ma ei öelnud.“ Margaret astus aeglaselt minu poole.

„Sul ei olnudki vaja midagi öelda,“ vastasin ma. Soovisin lihtsalt kordki, et Margaret oleks minu pärast õnnelik, ilma kahtluste ja vastuväidete ja muretsemiseta. „Sinu vaikimine ütles kõik.“

Margaret tuli kassaaparaadi kõrval oleva leti juurde. Ta näis tajuvat, et tema reaktsioon oli mulle haiget teinud. „Ma ainult mõtlen, kas lapsendamine on sinu jaoks õige valik.“

„Margaret,“ alustasin ma ohates. „Me teame Bradiga, mida teeme.“ Ehkki Margaret ei olnud seda välja öelnud, aimasin ma, mis talle kõige rohkem muret teeb. Ta kardab, et vähk tuleb tagasi. Olen sellest võimalusest väga hästi teadlik ja olen seda olnud sellest ajast saati, kui vähk kümme aastat tagasi uuesti ilmus. See oli tõsine kaalutlemine ja me kumbki Bradiga ei võtnud seda kergekäeliselt.

„Brad on nõus?“ Margareti hää l kõlas skeptiliselt.

„Loomulikult on ta nõus! Ma ei toimiks iial vastu tema tahtmist.“

Margaret ei paistnud endiselt veendunud olevat. „Oled *kindel*, et sa just seda tahad?“

„Jah.“ Olin järeleandmatu. Mõnikord on see temani jõudmiseks ainus viis. „Brad teab riske sama hästi kui mina. Sul ei ole vaja seda kõvasti välja öelda, Margaret. Ma saan aru, miks sa minu pärast kardad, aga mul on hirmus elamisest kõrini.“

Margareti ilme paljastas tema kartused. Ta silmitses mind ja küsis hetke pärast: „Aga mis siis, kui lapsendamisagentuur teile last ei leia?“

See oli asi, mida olime Bradiga arutanud ja mis võib kindlasti juhtuda. Kehitasin õlgu. „Kes kahju kardab, see kasu ei saa. Me võtame selle riski.“

„Sa tahad vastsündinut?“

„Jah.“ Kujutlesin, kuidas pehme roosa teki sisse mähitud imik õrnalt minu ootavatele käsivartele asetatakse. Hoidsin sellest kujutluspildist kinni, lastes sel tuua mulle rahu, täita mind lootusega.

Minu üllatuseks ei toonud Margaret kohe kuuldavale järgmist vastuväidet. Pärast mõtlikku minutit või paari ütles ta vaikselt häälel: „Sinust saab hea ema... sa juba oled seda.“

Olen kindel, et mu suu vajus lahti. Margareti heakskiidust tekkinud šokk võttis mu peaaegu oimetuks. Margaret ei olnud mitte kunagi

millelegi minu isiklikku elu puudutavale säärast heakskiitu avaldanud. Ei, see ei ole aus. Tema on osaliselt vastutav selle eest, et me Bradiga uuesti kokku saime, kui olin mehe endast eemale tõuganud – leppimine viis otsejoores meie abiellumiseni.

„Aitäh sulle,“ sosistasin ja puudutasin ta käsivart.

Margaret tõi kuuldavale mingisuguse kareda, arusaamatu vastuse ja läks poe tagaosas oleva laua juurde. Ta tõmbas tooli välja, istus ja võttis oma heegeldamistö.

„Ma panin üles kuulutuse, mille sa meie uue kursuse jaoks tegid,“ ütlesin ma, andes endast parima, et varjata meeleliigutust, mis mu häälde hiilis. Viimane asi, mida ma oleksin Margaretilt oodanud, oli tema õnnistus, ja ma olin tema sõnadest sügavalt liigutatud.

Ta vastas mulle noogutusega.